

G a l a k t - t o u r i s t

Az úrállomás ablakából gyönyörű volt a kék bolygó, a Sol rendszer harmadik bolygója. Aila órákig nézegette. Ilyen távolságról is felismerte azokat a tájakat, ahol az utóbbi napokban járt, ahol annyi szépet látott, ahol annyi érdekeset tapasztalt, ahol annyi felvételt készített.

Al még nem érkezett meg. Akart még néhány felvételt készíteni indulás előtt, olyan dolgokról (pl.: autóversenyről), ami Ailát kevésbé érdekelte. Aila nem aggódott a késedelem miatt, de már hiányolta Al személyes jelenlétét.

Otthagyta az ablakot, leült a rögzítő elé, és bekapcsolta, hogy legalább a képeken lássa Alt.

– Éppen a legutóbbi felvételedet nézem – fordult Aila a belépő Al felé.

– A delfinekkel? – csukta be a zsilipajtót Al.

– Igen... Igazán csodálatosan szép lények...

Al kényelmesen elhelyezkedett Aila mellett, és együtt nézték tovább a képsorokat: Al vidáman úszkált a delfinraj kellős közepén. Karcsú teste otthonosan mozgott a vízben. Körülötte a delfinek valóságos vízibalettet adtak elő. Al igyekezett részt venni a táncban. A sekély tengervízen átszűrődtek, játszottak a napsugarak, lágy, lustán mozgó árnyfoltokat festettek Al és a delfinek testére...

– Látom, nagyon élvezted.

– Ó, igen – mosolyodott el Al. – Csak az volt a kellemetlen, amikor hozzám értek.

– Kellemetlen az érintésük?

– Egy kicsit... Tudod, olyan síkosak, túl simák... Buta dolog, hiszen igazán olyan kedvesek ezek a delfinek, de nekem valahogy gusztustalanok.

– Idegen érintés... – tünődött el Aila.

– Na, nem minden idegen érintés kellemetlen – kuncogott Al.

– Ha arra gondolsz, hogy túlzásba viszem az idegenek érintését...

– Nem. Szerintem nem. Ha neked annyira jólesik, miért lenne túlzás?

– Hát...

– Csak azt nem tudom, te miért leszel néha olyan durcás, amikor megnézed a kedvenc felvételeimet, a készítése nekem olyan kellemes.

– Én durcás? Ugyan.

– De igen, a múltkor is.

– Hát, azért az túlzás volt! – csattant fel Aila.

– Miért? Igazán nagyon jó felvétel volt. Felöltöttem annak a földi létformának az alakját, amit éppen most is viselek, ami neked is annyira tetszik... na, hogy is hívják?

– Ember... Férfi!

– Igen, kösz. Karcsú, de izmos testet építettem, világos, hullámos hajjal, szikrázóan kék szemekkel. Ez a fazon ezen a bolygón nagyon divatos és népszerű...

– Igen, felöltöttem a létező legelőnyösebb, legkényelmesebb emberi formát, szőke, kékszemű fiatal férfit...

– Na és? Talán alakítottam volna egy dagadt kis barnát?

– Nem. Azt igazán nem kívánhatom tőled. Ha már választhatsz, válaszd a legelőnyösebbet, legkényelmesebbet!

– Akkor meg mi nem tetszett?

– Na, mit gondolsz? Még nem jöttél rá?

– Talán az a sötéthajú kis tündér nem tetszett, akivel együtt élveztem azt a pompás testet? Igazán szép példány volt... Az az aranylóan barnás bőr, bronzosan csillogó haj... Talán nem jól választottam?

– De! Túlságosan is!

– Ezt meg hogy érted?

– Annyira el voltál foglalva a saját tökéletességeddel, hogy észre sem vetted, az a sötét hajú kis tündér... én voltam.

Al csak mosolygott, Aila folytatta a szemrehányást.

– Megszégyenítő volt, szomorú volt a bőrömön érezni, hogy bárki más is kihozza belőled azt az extázist, amiről azt mondtad, hogy csak az enyém!

– Jaj, te kis buta! Hát azt hiszed, nem vettem észre, hogy te vagy az?

– Te tudtad?

– Az első pillanattól...

– És miért nem mondtad, hogy felismertél?

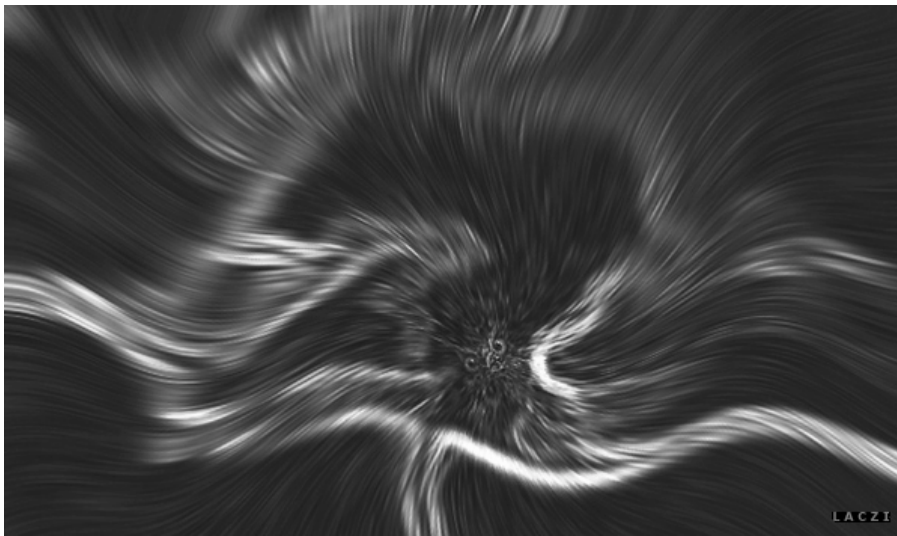
– Belementem a játékba, nem akartam elrontani...

– És miért hagytál mérgeledni?

– A féltékenység is egy izgalmas érzelem, nem akartalak megfosztani ettől az élménytől se...

– Ó, te!

Aila visszafordult Al felé, rámosolyodott, felöltötte egyik kedvenc testformáját, és mind a tizenhat csápjával átölelte. Al elzöldült az örömtől, lebontotta maguk körül a hevenyészett úrállomást, és a bevont anyagot szeretetteljesen megosztotta Ailával. Aila még mindig mosolyogva visszavonta összes csápjait, és kezdett visszaalakulni eredeti, füstszerű formájába. Egy fekete és egy fehér, füstszerű valami gomolygott az űrben, lassan, alig százszoros fénysebességgel távolodva a naprendszerből, ezüstszürke gomollyá elegyedve...

A nagy hajó ott állt megrekedve a gleccser tetején.

Mindentől elzárva.

Leginkább egy régi szovjet atom-tengeralattjáróra emlékeztetett, eltekintve a csonkóktól az oldalán és az ékként földbe verődött tőkesúlytól a teste alatt, amely legalább harminc méter mélyen merülhetett a jégbe. A tatrésze olyan volt, mint egy hatalmas, múlt századi orosz AN-22-es teherszállító repülőgépgép orra, míg a törzse leginkább egy kibelezett, kissé túlméretezett dzsunkáéra emlékeztetett. És mindezek ellenére a szerkezet mégiscsak hajó volt, modern hajó, és minden valószínűség szerint vízen siklásra tervezték.

Most mégis csak állt, megfakulva, a folyton támadó jeges alpoki széltől kissé már megkopva, néhol rozsdásodva, egy sziklaív tetején. Nem messze tőle gleccsertől volt, pár kilométerre északra a Matternhorn árnyában a cermatti sípályák húzódtak, ahol boldog svájci átlagemberek és még boldogabb külföldi turisták ezrei fordultak meg naponta, mit sem sejtve az alig távolabbi, jégbe dermedt fémszörnyetegről.

Mikor teljesen véletlenül rábukkant, a geológus Will Brexton sem méltatta túlzott figyelemre ezt a *dolgot*. Negyvenkét éves volt és nős, az Osbornon végzett kitüntetéssel, és azért jött a Matternhorn hegység közelébe, hogy a hadsereg által nemrég kifejlesztett új eszközökkel tanulmányozza a kontinensvándorlás egyik szélsőséges elméletét. Igen különös készülékek segítettek ebben, és bizony nem tévedett volna túl sokat, ha úgy véli, tisztátlan körülmények között kerültek a katonákhoz, és eredetileg talán nem is olyan célokat szolgáltak, amiket most hirdetnek, hogy szolgálnak. Abban is igaza lett volna, ha tovább gondolkodik, hogy mivel láthatóan nem európai szerkezetekről volt szó, de még csak nem is amerikaiakról, könnyen vér is tapadhatott hozzájuk. Brexton azonban nem volt kíváncsi ember, geológus révén a töprengései is leginkább csak a sziklák világára korlátozódtak. Így nem is jutott eszébe a lehetőségek ilyen irányú áradata.

A roncsához sem a kíváncsiság vonzotta. Egész egyszerűen azért ment a közelébe, mert az egy magaslaton feküdt, méghozzá egy olyan magaslaton, ahová négy évvel korábban mérőműszereket helyezett el, és most a hajóroncs miatt már nem látta őket sehol. Bátran, de dühösen közeledett tehát a gleccser borította magaslatához, és nem törődött vele, hogyan került oda a hatalmas hajó.

De megroggyant alatta a jég.

Képtelenség – mormogta magában, és megállt, hogy néhány radarvisszhang-elven működő apró bóját elhelyezzen a talajba. A harminc centiméter vastag, kőkemény jéggel fedett tó felszíne, amelyen járt, nem roppanhatott be, ez egész egyszerűen fizikai képtelenség volt. *Különös* – kezdett el töprengeni, mivel egy másik műszer a kezében egy pillanatra mintha valami bajt érzékelt volna a gravitációval: néhány másodpercig egészen képtelen értékeket mutatott. A szerkezet a hagyományos ingás elven működött, és mivel rendkívül érzékeny illesztékei voltak, remekül tudta hasznosítani a jégmező alatti nagyobb sziklák, rég lekopott bazalthegyek azonosítására. Képes volt több tízezredes pontossággal mérni a felszíni gravitációt, ő pedig megszokta, hogy elég a skála utolsó

számjegyeit figyelnie. Most azonban egy villanásnyi időre, amíg rápillantott, mintha megőrültek volna a számok, és a normális gravitáció alig harmadát jelezték volna... Ugyanabban a pillanatban kalapálni érezte a szívét, mintha millió hangya lett volna a testébe zárva, úgy zubogott az oxigén a vérjáratokban, a kapillárisok őrült iramban pulzáltak, míg a tagjai egészen könnyűek lettek... A dolog csak egy villanásnyi ideig tartott, Brextont mégis különös nyugtalanság járta át. Egy ideig feszülten állt még, aztán hitetlenkedve ismét megrázta a fejét és a műszereket felszedve továbbindult a rozsdás acélhajó irányába.

Varmaushoz – ez volt a rozsdás vasburkolatra írva. Brexton nem tudta, mit jelenthet, talán valamilyen hajónév részlete volt, de persze meglehet, hogy ez maga volt a tönkrement jármű neve. Nem sokkal a felirat mellett egy nagy rés nyílt az acélburkolatban, és ahogy a geológus hordozható reflektorával bevilágította a szerkezet belső világának mélyére pillantott, ott mintha egy messzire nyújtózó viaduktot vett volna észre, mely kissé lengve, de stabilan kötötte össze az innenső falat a túlsó oldali semmivel.

Milyen furcsa is a világ! – gondolkodott Brexton, de nem vette magának a fáradságot, hogy belépjen a vastag, ferritfoszlányos fémfalak közé. Eltávolodott a roncsról, hogy az elveszett műszereket keresse, közben megszedült kissé: most meg pár pillanatra mintha mozogni látta volna a nagy hajót. Igen, határozottan olyan érzése volt, mintha a szerkezet megmozdult volna, mintha nem tetszett volna neki tünető közönyössége, és elszánt akarással kényszerítette volna, hogy igenis forduljon meg, és lépjen be a hatalmas fémfalak közé! Nem mozdult. Valami visszatartotta. Nagyon nehezen megfogható dolog volt ez, leginkább egy belső készítés, ami elővigyázatra intette és óvatossá tette. Maga sem értette, miért önti el a félelem és veri ki a verejték, ahányszor csak rápillant a nagy feketeségre, a hajó belsejére nyíló vágatra.

Lassan elkezdte körbesétálni a roncsot. A sarkvidékről érkező szél vad kegyetlenséggel szárította az arcát, igyekezett átfújni a kemény síruhán és az alatta elterülő szigetelő rétegeken, egyelőre még sikertelenül. Az időjárás megváltozott mostanában, hideg volt, és a légkör is ritka. Bár ez utóbbi tulajdonképpen nem volt túl meglepő, hiszen hegyvidéken járt. Éppen megkerülte a szerkezet hatalmas, kormos orrát, amikor olyan látvány tárult a szeme elé, amitől jeges borzongás futott át a hátgerincén.

– Szia!...

A lány ott ült előtte a havon, és kedvesen mosolygott rá. Egyetlen vékony, szakadt póló volt rajta, alul fehérenmű, vékony, szabályos lábait mégis olyan természetességgel tartotta a jéghideg talajon, mintha csak odahaza, Londonban strandolna a Temze partján. Brexton egy darabig meg sem tudott szólalni a döbbenettől.

– Ki vagy te?... – nyögte ki nagy nehezen.

– Én én vagyok. Te pedig Brexton vagy.

– Honnan tudod?

– Tudom.

A geológus letette maga mellé a táskáját, és közelebb lépett a lányhoz. Lehajolt, és egyenesen a másik nagy szemeibe, szabályos arcába bámult. A lány ugyanazzal a természetességgel nézett vissza rá, mint amivel megszólította.

– De akkor is... hogyan kerülsz ide?

– Én mindig is itt voltam – a lány hátrtolta a homlokából selymesszőke haját. Felállt, Brexton figyelte: meztelen combjai egyáltalán nem voltak hidegtől elkékültek. – Te viszont most jöttél. Miért nem jössz be velem a hajóba? – a lány rámosolygott, majd a

korábban látott nagy rész felé indult.

– Várj... – a lány csüggedten megállt.

– Igen?

– Nem fázol?

– Miért, te fázol?

– Nem, hiszen én fel vagyok öltözve. Rajtad viszont alig van egy szál...

– Honnan tudod, hogy fel vagy öltözve? – kérdezte évődve a lány, és visszafordult hozzá. – Hiszen amit a világról tapasztalsz, a képek, a hangok, az érzetek mind-mind az agyadban keletkeznek. Ha például álmodsz, azt hiszed ébren vagy, és amikor ébren vagy, sokszor álmodsz.

– Igen, mindez igaz... – ismerte el a geológus –, de én most nem álmodom, mert már napok óta úton vagyok, és biztosan tudom, hogy... – egy pillanatra megakadt.

„Mi van, ha tényleg álmodik? Hiszen itt van előtte ez a hatalmas hajó, ami fizikailag semmiképp sem kerülhetett az óceántól ennyire messzire. És itt van ez a lány is, aki egyáltalán nem fázik, aztán ott volt az a furcsa zavar a gravitációval...” – futottak át a gondolatok felborzolt elméjén, majd ismét felpillantott, tekintete a lány meztelen combjaira esett.

A lány mindkét combja libabőrös volt.

Brexton ekkor elkomorodott. Csak nem a hadsereg újabb trükkjéről van szó? Méselték neki, hogy a műszerek, amiket rábíztak, korábban teljesen más célokat szolgáltak. Ismét visszapillantott a lányra.

– Tudom, hogy most mire gondolsz, Brexton. Még mindig azt hiszed, hogy ez itt körülötted a valóság, pedig egyáltalán nem az. Fontos lenne elhinned, hogy valójában nem abban a világban élsz, amiben mindeddig hitted, hogy élsz.

– Még nem tudom, mit higgyek.

– Ezt is tudom. Sok hozzád hasonlóval volt már dolgom. Tudod, Brexton, az emberekkel az a baj, hogy túlzottan ragaszkodnak az elvakult világfelfogásukhoz, meg az ostoba gépeikhez, amiktől a boldogságot remélik. És amikor bekövetkezik a legrosszabb, amitől rettegnek, ugyanott akarják folytatni az életüket, mint ahol abbahagyták. Te is, Brexton, valójában észre sem vetted, amikor meghaltál. Nem voltál képes elfogadni a háromdimenziós világból való elszakadást, nem hitted el saját szellemi lény voltodat, ezért a képzeletben felépítetted magadnak ezt a kis művilágot, ahol azt hitetted, hogy még mindig a Földön vagy, és tovább játszhatod a megszokott játékaidat.

Brexton szorosan összevonta a szemöldökét, és feszülten figyelni kezdte a lányt. Nem akarta minden ellenállás nélkül megadni magát ennek az abszurd, irreális elképzelésnek. Még hogy ő meghalt! Ki lehet ez a nő, és miért csinálja ezt vele? Mi érdeke fűződhet a hadseregnek ahhoz, hogy megpróbálja manipulálni a gondolatait, miért akarják elhitetni vele, hogy valójában nem is valóság, amit lát? Vagy ez a roncs itt egy szigorúan titkos kísérlet egyetlen maradványa, és most megpróbálnák elhitetni vele, mint tanúval, hogy valójában hallucinál? Sőt, mi több: hogy meghalt? Na nem!

– Az én feladatomban az – folytatta a lány –, hogy járjam az emberek által felépített asztrálvilágokat és megpróbáljam felnyitni a bennrekedtek szemét. Hogy ráirányítsam a figyelmüket a világ valóságára. A gondolataik valóságosságára. Sajnos, sokszor sikertelenül.

– Kiszakítod a lelkeket az illúzióik közül? – kérdezte figyelmesen Brexton. – Minek? Lehet, hogy jobb az áldozataidnak akkor, ha meghagyod őket a fantazmáik-

nak. Mármost, ha elfogadom, hogy igazat mondasz.

– Nem, nem így van. Tudod Brexton, ez a felébresztés olyan nekik, mint a megváltás. Ezek a világok ugyanis sohasem boldog világok. Nézz csak magadra te is: itt állsz a szélben, dideregve, elgémberedett végtagokkal, zsebeidben a műszeregységeket szorongatva, amik valójában csak ideák, és fel sem tűnik neked, hogy az egész korábbi életed nem létezik számodra.

– Ez nem igaz.

– Gondold csak meg jobban: tudod, hogy az Osbornon végeztél kitüntetéssel, és hogy a hadseregnél szolgáltál, ahol kiválóan tudtad kamatoztatni a geológiai ismereteket... de próbálj csak egy, akár egyetlen egy emlékképet felidézni!

Brexton elfordult a lánytól, és feszülten gondolkodni kezdett. Honnan is jött ide? Mivel is foglalkozott korábban? Nem jutott hirtelen az eszébe semmi, egyetlen nyárvégi üdülés, egyetlen kényes vizsga, egyetlen hadi bevetés sem, egész egyszerűen... semmi.

Egyszer csak itt volt a svájci Alpokban, és le akarta olvasni a négy évvel ezelőtt... *Ez az!* Mégiscsak vannak emlékei! Határozottan emlékezett a napra, amikor kitette a műszereket, és erről az emlékről hirtelen beugrott egy sor másik is: a kiképzése a nevadai sivatagban, a felesége és a gyermekei arca...

– Jó úton jársz, Brexton, egészen jón – szólalt meg mögötte a lány. – Most, hogy már sikerült néhány tényleg létezett emlékképet behoznod ebbe a világba, előbb-utóbb eszedbe juthat az is, hogyan haltál meg.

A geológus abbahagyta a töprengést, és feszülten visszafordult a lány felé. Az még mindig ugyanolyan kedvesen nézett rá, kék szemeiből empátia és szeretet sugárzott felé. Egy másodpercig nehezére esett elképzelni róla, hogy talán kiválóan kiképzett, nagyon is felkészített titkosügynök. Vagy esetleg vetített kép. Mert ugye, ennek is megvolt a maga esélye.

– Hogyan haltam meg?

– Gondolkozz csak... emlékszel mi történt a kiképzésed után? Hadd segítsék: egyike lettél a Marsra induló első expedíció személyzetének. Kilenc hónapon keresztül száguldottatok a tökéletes vákuumban, hogy elérjétek a vörös bolygót, majd a leszállás után két évig rostokoltatok a felszínén. Ezalatt te mindvégig a szakmádnak adóztál, olyan területeket vizsgálhattál végig, mint a Valles Marineris vagy az Olympos Mons. Emlékszel már? Felmásztál kilométeres magasságokba, és már majdnem elérted az egyik kisebb csúcsot, amikor megbillent alattad egy kő, és zuhanni kezdted, le a semmibe, a mélybe. Halálra zúztad magad a vörös sziklákon, és a tested még most is ott szikkad valahol a nagy hegy árnyékában. Te pedig nem tudtad elfogadni, hogy ez megtörténhetett, kitörölted a tudatodból az egész Mars-expedíció forгатókönyvét, és elhittetted magaddal, hogy ez a sötét folt itt melletted a Matterhorn tömbje, a sík vidék egy havas, gleccseres táj, ahová évekkorábban síelni és jégmintákat készíteni jártál, és azért van ilyen átkozottul hideg meg ritka levegő, mert hegyvidéken vagy...

– Ez ostobaság, a Marson nincs is oxigén, így...

– De te már nem élsz, Brexton, a sisakod kvarcüveg burája szilánkjaira tört, azonnal megfulladtál. De hogy hol vagy, arra te magad is könnyen rájöhetsz. Elég, ha megpróbálsz kibillenteni magad a hipnózisból, amit önmagadnak okoztál, és jobban megnézed a tájat körülötted.

Brexton elfordította a fejét és körülnézett. Megpróbált mind élesebb és élesebb

részleteket elkülöníteni a körülötte lévő tájból, de a részletek nem akartak élessé válni. Most döbrent rá, hogy tulajdonképp az egész háttér homályos körülötte, nem látszanak ide a cernatti sípályák, sem a messzi Cervino fényei – igazság szerint még a hegyek is eléggé elmosódtak. Az életbe, hogyhogy nem vette észre ezt már sokkal korábban? Riadtan visszakapta a lányra a tekintetét. Akkor most mi van, tényleg meghalt?

– Tényleg – felelte a lány. – De nem kell félned. A lelked ugyan még mindig itt van a Marson, de te már kezdesz kiszakadni az önmagad alkotta fantáziavilágból, és hamarosan biztonságba kerülsz.

Hirtelen megrepedt az ég ríktó kék kupolája, és félelmetes vörösség kezdett behatolni a világ látványába.

– Azt hogy érted, hogy biztonságba?

A lány megzavarodott, töprengeni látszott. Egy pillanatra megrezdült és hullámozni kezdett az alakja, de aztán ismét kitisztult a kép, és élessé váltak a kontúrjai. Elmosolyodott, és szokott vidámságával a geológushoz lépett. Kézen fogta őt, és a roncs másik oldala, a nagy, fekete rés felé kezdett sétálni vele, ahová korábban Brexton nem mert belépni.

– Tudod, azok az emberek, akik a Marson halnak meg, és a tiédhez hasonló asztrávilágot építenek maguknak, igen sebezhetőkké válnak. El ugyanis ezen a bolygón egy ragadozó faj, egy olyan növény, amelyik képes behatolni az emberek gondolataiba. Ez a lény bármit el tud hitetni veled, bármilyen gondolatodat képes befolyásolni. Képes behatolni a világodba a halálod után, és megváltoztatni az álmaidat.

– Ezt hogy érted?

– Nehéz elmagyarázni. Leginkább úgy képzelheted el, hogy megcsapolja a lelki energiáidat. Örökös rettegésre kényszerít, és a félelmed energiájából él.

– Ez iszonytató. – Brextonnak most már kétsége sem volt affelől, hogy tényleg meghalt, és ez itt körülötte valóban valamiféle túlvilág.

A vörös fény időközben teljesen elborította a tájat, messze a roncson túl megleltek az Olympos Mons távoli Babilonjának sziklatornyai, a szkafandercsizmája alatt a repedések pedig élesek voltak és határozott körvonalúak. Ráadásul világosan és tisztán emlékezett már egész korábbi életére, jól tudta, mennyi fáradtságot és kínt kellett elviselnie a kiképzése hosszúra nyúló hónapjai alatt, tisztában volt vele, hogy a felesége és a kislánya meghaltak egy autóbalesetben Jersey mellett, és hogy azért jelentkezett geológusként erre a Mars-expedícióra, mert felejteni akarta az előző életét. A családja halálának emléke olyan fájdalmas volt számára, hogy még most is szenvedett tőle. Egyedül a saját halála körülményeire nem emlékezett még, itt mintha valamilyen nyúlós, ragadós, de áttörhetetlen blokk lett volna a tudatában.

– Akkor most mi legyen? – kérdezte a kezét fogó és némán várakozó lányt.

– Tudod Brexton – felelte az –, ez itt nem roncs mellettünk, hanem egy dimenziókapu – a geológus a korábban hajónak hitt szerkezetre pillantott, de már nem hajót látott a helyén, hanem egy hatalmas, alakatlan zöld tömeget, ezernyi kiálló szállal. Ahol valaha viaduktot látott a vasfalon belül, ott most furcsa, kavargó homály húzódott.

– És? – kérdezte.

– Nem kell mást tenned, csak hagyd vezetni magad. Átme gyünk a résen, hogy egy új, boldogabb dimenzióban kössünk ki mindketten. Készen állsz, Brexton?

– Nem is tudom – felelte idegesen a geológus. – Annyira hihetetlen ez az egész. Félek. Nem tudom miért, de mindig rám tör a rettegés és az iszonyat, valahányszor

arra a kavargó foltra nézek.

– Nem kell félned – simogatta meg Brexton arcát a lány. – Teljes biztonságban vagy. Csak gyere utánam. Kövess! – Azzal a lány megindult, és megkerülve a vonagló indákat, lassan a rés felé kezdte vezetni a félelemtől remegő férfit.

Brexton hipnotizáltan követte őt, és amikor beléptek a hatalmasá táguló, sötétbe vesző kapun, már esze ágában sem volt tiltakozni. Mielőtt végleg eltűnt volna a nyílásban, még visszapillantott az otthagyt marsbéli tájra, és legnagyobb döbbenetére két terepjárót és egy könnyű marsi rakétarepülőt vett észre a vörös porsivatag közepén, körülöttük vörös szkafanderes űrhajósok ácsorogtak. Az egyikük hirtelen felpillantott.

– Hé, Brexton! – szólalt meg egy hang az agyában. – Mi az ördögöt csinálsz?! Hagyd azt a kurva növényt és gyere vissza a terepjáróhoz, mert...

A geológus arcán hirtelen rémült kifejezés jelent meg, és megpróbált kilépni a nyílásból, de a kezét szorosan tartó nyúlós inda már nem engedte el. Rándított egyet a testén, és lehúzta a hatalmas nyílás sötét mélyébe. Elfojtott sikoly hallatszott.

Majd egy darabig nem történt semmi, csak néhány drót és vékonyabb vezeték himbálódzott nyugodtan az indákon a könnyű marsi szélben.

S lassacskán bezárta szirmait a Naprendszer legravaszabb húsevő növénye.

